

СПРАВА «ПОЛТОРАЦЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF POLTORATSKYY v. UKRAINE)

(заява № 11551/13)

Стислий виклад рішення від 22 квітня 2021 року

Заявник у цій справі є засудженим до довічного позбавлення волі. Батьки заявника відвідували його в установі виконання покарань відповідно до норм, встановлених чинним законодавством.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на відсутність реальної перспективи його звільнення з огляду на обране йому покарання у виді довічного позбавлення волі; за статтею 8 Конвенції на обмеження його права на побачення з родичами під час відбування ним покарання, які діяли до набрання чинності внесеними у 2014 році законодавчими змінами; за статтею 13 Конвенції на відсутність ефективних національних засобів юридичного захисту у зв'язку із цими скаргами.

Розглянувши скарги заявника, Європейський суд зазначив, що обставини цієї справи свідчать про ту саму проблему, яку він критикував у рішенні у справі «Петухов проти України (№ 2)», зокрема, заявник у цій справі є засудженим до довічного позбавлення волі, який не має жодної реальної перспективи звільнення. З огляду на зазначене Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявника за статтею 8 Конвенції, Європейський суд зазначив, що згідно з національним законодавством протягом приблизно сімнадцяти років заявник мав право лише на нечасті короткострокові побачення з членами своєї родини (кожні шість місяців до 2010 року та кожні три місяці до 2014 року) без жодного фізичного контакту або приватного спілкування і що суворі обмеження контактів заявника з його родиною та зовнішнім світом загалом, які були накладені на нього безпосередньо законодавством, виключно з огляду на тяжкість його покарання та без індивідуальної оцінки небезпеки, були непропорційними та констатував порушення статті 8 Конвенції.

Щодо оскаржуваної заявником відсутності належних механізмів перегляду покарання у виді довічного позбавлення волі та обмеження права на побачення з родичами під час перебування в установі виконання покарань Європейський суд зазначив, що такі механізми були передбачені безпосередньо законодавством. За цих обставин, посиляючись на свою практику, Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі статтю 13 Конвенції порушено не було.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятими скарги за статтями 3, 8, 13 Конвенції;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції;

4. *Постановляє*, що не було порушено статтю 13 Конвенції;

5. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 3 000 (три тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»